

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: T. S.A.

Strona pozwana: Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

Pytanie prejudycjalne

Czy artykuł 20 ust. 2 w związku z artykułem 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych) ⁽¹⁾ oraz art. 11 i art. 20 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego, które zakazuje wyłącznie nadawcom telewizyjnym umieszczania w ich audycjach dla dzieci reklam, nie obejmując tym zakazem nadawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie?

⁽¹⁾ Dz. U. 2010, L 95, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Erfurt (Niemcy)
w dniu 18 stycznia 2022 r. – XXX/Helvetia schweizerische Lebensversicherungs-AG**

(Sprawa C-41/22)

(2022/C 198/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Erfurt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: XXX

Strona pozwana: Helvetia schweizerische Lebensversicherungs-AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, a w szczególności art. 15 ust. 1 dyrektywy 90/619/EWG ⁽¹⁾, art. 31 dyrektywy 92/96/EWG ⁽²⁾ oraz art. 35 ust. 1 dyrektywy 2002/83/WE ⁽³⁾ w związku z art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie przepisom krajowym lub orzecznictwu, zgodnie z którym to na ubezpieczającym, po skorzystaniu przezeń z prawa do odstąpienia od umowy, spoczywa ciężar podniesienia okoliczności faktycznych i ciężar dowodu dla celu obliczenia pożytków uzyskanych przez samego ubezpieczyciela? Czy zgodnie z prawem Unii, a w szczególności z zasadą skuteczności, istnieje w przypadku zgodności z prawem takiego rozkładu ciężaru podniesienia okoliczności faktycznych i ciężaru dowodu wymóg, aby ubezpieczającemu w zamian przysługiwały w stosunku do ubezpieczyciela roszczenia o udzielenie informacji lub inne ułatwienia w dochodzeniu jego praw?
- 2) Czy zabronione jest powoływanie się przez ubezpieczyciela – który nie poinformował ubezpieczającego o przysługującym mu prawie do odstąpienia od umowy lub też przekazał mu błędne w tym zakresie informacje – przeciwko wynikającym z tego praw ubezpieczającego, takim jak w szczególności prawo odstąpienia od umowy, na przedawnienie, nadużycie prawa lub upływ czasu?

- 3) Czy zabronione jest powoływanie się przez ubezpieczyciela – który nie przekazał ubezpieczonemu żadnych informacji konsumenckich lub też przekazał mu w tym zakresie informacje, które były błędne lub niepełne – przeciwko wynikającym z tego praw ubezpieczającego, takim jak w szczególności prawo odstąpienia od umowy, na przedawnienie, nadużycie prawa lub upływ czasu?

- (¹) Dyrektywa Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, ustanawiająca przepisy ułatwiające skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług i zmieniająca dyrektywę 79/267/EWG (Dz.U. 1990, L 330, s. 50).
- (²) Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa dotycząca ubezpieczeń na życie (Dz.U. 1992, L 360, s. 1).
- (³) Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie (Dz.U. 2002, L 345, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska)
w dniu 18 stycznia 2022 r. – Prokurator Generalny**

(Sprawa C-43/22)

(2022/C 198/32)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prokurator Generalny

Pozostali uczestnicy postępowania: D. J., D[X]. J., Ł. J. i S. J., Wojewódzkie Pogotowie Ratunkowe w K.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi i art. 5 ust. 1-3 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 i 51 ust. 1 Karty Praw Podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi minister sprawiedliwości państwa członkowskiego może, na podstawie kryteriów, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, z jednej strony delegować sędziego do sądu cywilnego wyższej instancji, właściwego do rozpoznawania spraw z zakresu prawa Unii, na czas określony albo na czas nieokreślony, zaś z drugiej strony w każdym czasie, na podstawie decyzji, która nie zawiera uzasadnienia, odwołać sędziego z tego delegowania?
- 2) W wypadku odpowiedzi pozytywnej na pytanie pierwsze: czy art. 19 ust. 1 akapit drugi i art. 5 ust. 1-3 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 i 51 ust. 1 Karty Praw Podstawowych należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy rozpoznający środek odwoławczy od orzeczenia sądu, w którego składzie bierze udział sędzia delegowany w taki sposób, jak opisany w pytaniu pierwszym, ma obowiązek z urzędu zbadać, czy sąd taki jest sądem niezawisłym i bezstronnym również w wypadku, gdy rozpoznawana sprawa nie jest sprawą z zakresu prawa Unii?
- 3) W wypadku odpowiedzi pozytywnej na pytanie drugie: czy art. 19 ust. 1 akapit drugi i art. 5 ust. 1-3 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 i 51 ust. 1 Karty Praw Podstawowych należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na sąd państwa członkowskiego obowiązek uchylecia prawomocnego orzeczenia sądu w każdym przypadku stwierdzenia, że w rozpoznaniu sprawy uczestniczył taki sędzia delegowany, a sąd z jego udziałem nie był niezawisły i bezstronny, za pomocą środka prawnego służącego wzruszeniu prawomocnych orzeczeń, takiego jak skarga nadzwyczajna, czy też skutki takiego naruszenia należą do zakresu autonomii proceduralnej państwa członkowskiego?